

GOD IS GROOT EN WIJ BEGRIPEN HEM NIET.

Dit woord der Schrift blijkt te meer waarheid, naarmate de menschheid in ontwikkeling toeneemt. Hoe verder de mensch het gebied zijner kennis uitbreidt, des te klaarder slechts wordt het hem, dat hij zich van de Godheid hoogenaamd geen begrip vormen kan. Wel spreekt men van een Godsbegrip, maar geheel onjuist en dus ten onrechte, met verkrachting van het woord begrip, dat men niets minder mag laten zeggen dan: een volkomen grijpen, een van alle zijden met den geest omvatten van het voorwerp ozer beschouwing. Onze geest kan ten aanzien van God niet verder komen dan eene voorstelling. Wij kunnen van God niet meer kennen, dan hetgeen het zijner goedheid behaagd heeft naar onze vatbaarheid te openbaren. De Bijbel duidt, dit van God kenbare aan met den eigenaardigen en passende naam: HEERLIJKHEID, d. i. waarneembare luister. Die heerlijkheid is het ook, welke, meer of minder bewust, alle oostersche godsdiensten in beelden hebben zoeken uit te drukken. Het bovenstaande beeld is daarvan het sprekend bewijs. In deze zamenvoeging van vier schepselen, de mensch, de leeuw, de koe en de arend hebben Ninive's wijzen niet willen zeggen, dat zoodanig hun Godsbegrip was; neen, zij hebben enkel de heerlijkheid Gods, zijne in zijne werken en regering zich openbarende wijsheid, magt, goedheid en alomtegenwoordigheid in beeld willen uitdrukken. Verder ook kan geen wijze het brengen.

Hoe hoog nu staat niet de Schriftopenbaring, die alleen van den mensch als beeld der heerlijkheid Gods wil weten en daarom heiliglijk zoowel als hoogwijs de Godheid ons steeds menschvormig voorstelt. Hooger dan de volmaakte mensch reikt onze geest niet, daarom moet de vorm der openbaringswaarheid tot de kleine en bekrompene maat van onzen geest sfdalen. Ware dit meer ingezien, hoevel meer zou de openbaringsleer van God, als Vader, Zoon en Heilige Geest zijn gewaardeerd. Nu is in de leerboeken maar al te vaak eerst van God gesproken, alsof wij God konden begrijpen, van zijne eeuwigheid, alomtegenwoordigheid enz. een begrip hebben, — wat even onmogelijk is als om met onze hand aan de zon te reiken, — en dan werd aan deze schijnbaar zeer begrijpelijke Godsleer het leerstuk der Drie-eenheid, niet als het hart der Godsopenbaring maar als eene onbegrepen aan te nemen verborgenheid, toegevoegd. Het geloof wordt dus opgevat, en dit geheel eigenaardig naar het Roomsche kerkbegrip, een kruisiging des verstands tot slaafsche onderwerping aan menselijke kerkleer, terwijl het naar de voorstelling der Schrift de hoogste ontwikkeling

van den vrijwillig aan God gehoorzamen geest, dat is, een zien van den Onzienlijke is. Hebr. 11 : 27.

Dit »zien van den Onzienlijke,» het voorrecht niet van den geleerde maar van ieder, »die den wil van God wil doen,» van de kinkerkens, aan wie zich de Vader ontkent, dat reeds het deel was van de profeten des Ouden Verbonds, is het eigenlijk erfdeel van de kinderen des Nieuwen, waardoor »de minste in het Koninkrijk der hemelen meer is dan de grootste der profeten.» En de weg tot dit zien is hun Jezus, de Heer, die zeggen mogt: »die Mij ziet, ziet den Vader,» en van wien Johannes getuigt: »Wij hebben zijne heerlijkheid aanschouwd, eene heerlijkheid als des Eengeborenen van den Vader.» Ziende op Hem, als den eenigen Middelaar Gods en der menschen, bezitten zij in de zelfopenbaring van den eenigen God als Vader, Zoon en Heiligen Geest de hoogste voor den mensch mogelijke voorstelling der heerlijkheid Gods; het toppunt aan deze zijde des grafs van het door alle geloovigen in hunne mate gekende »zien des Onzienlijken.» En nu vergelijkte men »de wijsheid dezer wereld» met »het woord uit den Hemel.» De wijsheid dezer wereld heeft »de heerlijkheid Gods» in eene vierenheid pogen uit te drukken, de ééne ondeelbare luister der majesteit des Allerhoogsten als in vier stralen deelende. Maar drie dier stralen heeft zij in de dierenwereld moeten zoeken, en het menschenhoofd als zetel des verstands, niet het menschen hart, de zetel der liefde, vertegenwoordigt het hoogste leven. Hoe geheel anders de Schriftopenbaring, welke aan Johannes het woord heeft op de lippen gebracht: »God is liefde.» De heerlijkheid Gods uitgesproken en aan het geloovig hart ontkent in den naam en het werk des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes, ontleent hare beelddespraak niet aan de dierenwereld; neen, het Woord der Openbaring, die ééne heerlijkheid naar de zwakheid van ons geestesoog in stralen deelende, neemt deze uit het hoogste gebied des menschenlevens, dat des harten en des gewetens, om ons zoo »de heerlijkheid Gods» als »de volheid van genade en waarheid» te doen kennen. Zoo moet het leerstuk der Drie-eenheid niet het onbegrijpbaar slot van ons wijsgeerig onderzoek, maar »het begin en het einde, de Alpha en de Omega» van onze geloofskennis zijn, eene ontdekking van de verborgenheid der godzaligheid, die ons geestesoog allengs vatbaar makende voor het verdragen van meerder licht, ons opvoedt tot een bij toeneming zaligmakend kennen van den rijkdom der genade en liefde Gods.

C. S. A. v. S.

ZOO GROOT AL, EN NOG WEET HIJ HET NIET!

Een soldaat, die alles behalve christelijk geleefd had, werd tot Jezus gebracht, op eene wijze, welke volkomen de waarheid bevestigt van de woorden: »Een klein kind zal hen leiden.»

Eens was hij 's winters eenige weken een vromen boer en diens gezin ingekwartierd. Zij waren goed en gastvrij en waarlijk godsdienstig. De eerste keer dat hij met hen het middagmaal gebruikte, maakte een diepen indruk op hem.

Eer men begon te eten, bleven allen, ouders, kinderen, bedienden achter hun stoel staan, en bogen hun hoofd, terwijl de vader den zegen des Hemels inriep. Na het eten had hetzelfde plaats, en de vader sprak een dankgebed uit. Ieder begaf zich toen naar zijn werk; de kinderen naar school, behalve de jongste. De soldaat zette zich na het eten bij het venster neder, en zag eens in het rond, naar al de zaken die zich in de kamer bevonden; alles maakte op hem den indruk: deze menschen hebben God lief.

Terwijl hij zoo nadsacht, kwam het jongentje vriendelijk naar hem toe keek hem aan en zeide:

»Vertel mij iets van onzen lieven Heer Jezus.»

Een weinig onthutst door deze vraag, begon hij over honden te spreken, over paarden, konijnen en andere dingen. Toen hij ophield met spreken, keek de kleine jongen hem weer aan, en zeide: »Vertel mij toch iets van den Heer Jezus.»

Een weinig beschaamd, antwoordde de soldaat: »Ik weet niets van Hem.»

De kleine Jan, zeer verwonderd over dit antwoord, zeide:

»En gij zijt al zoo groot, en gij weet nog niets van Jezus? Wanneer gij Hem niet lief hebt en gehoorzaam, gaat gij niet naar den hemel, als gij sterft.» De soldaat kon niets antwoorden. Dit was een wenk van God.

De soldaat voelde zich zeer ongelukkig. Hij verliet weldra het huis, en zocht zijne kameraden in het dorp weer op. Te vergeefs beproefde hij de woorden van het kind te vergeten: »En gij al zoo groot, en gij weet nog niets van Jezus!»

Hij wachtte tot het begon te schemeren, in de hoop dat het gezin het avondeten al gebruikt zou hebben, en hij dusdoende niet bij het gebed tegenwoordig zou wezen. De

zorgzame huisvrouw had eten voor hem bewaard, en toen hij aan tafel nederzat, en op het punt stond te gaan eten, zeide zijn vriendje: »Bid eerst, en eet dan.» Geheel terneêrgeklagen door deze aanmerking, legde hij zijn mes en vork neer, niet wetende wat hij doen zou. Het jongentje hem zoo in verlegenheid ziende, vouwde zijne handjes, en smeekte Gods zegen af op het avondeten van den soldaat. Vreemde gedachten doorkruisten zijn brein, terwijl hij daar zat te eten.

Toen de tafel was afgenomen, zette het geheele gezin zich neder voor de avond-godsdienstoefening, en ieder kreeg een bijbel. Allen lasen te zamen de Schrift, terwijl de vader eene korte uitlegging gaf. De soldaat las ook op zijne beurt. Allen stemden toen mede in het gezang. De vader sprak een gebed uit en vergat ook den soldaat niet. Toen begaven allen zich ter ruste, behalve de boer en zijne vrouw. Ze spraken vriendelijk met den jongen soldaat, lasen hem andere gedeelten van de Heilige Schrift voor en baden voor hem. Een vreemd gevoel maakte zich van hem meester. Gods Geest stortte licht uit in die duisternis. De soldaat was beschaamd, verlegen: hij wist niet wat hij doen zou; hij knield neder bij zijn bed en bad: »O God van dit huis, wees ook mijn God.» Dit was het eerste gebed, dat hij sinds jaren had uitgesproken. Nu smeekte hij om genade, en God nam hem aan; hij vond vrede door in Jezus te geloven, en is nu een ijverig dienstknecht van den Heer.

Wie weet hoe veel de woorden van den kleinen jongen er toe bijgebracht hebben, om met Gods zegen, den soldaat tot Christus te brengen. Wij weten wie het is die gezegd heeft: »Uit den mond der kinderen en der zuigelingen hebt Gij U lof bereid.»

M.

GEBRUIK VAN EEN HOUTEN BEEN.

Eenigen tijd geleden had een godvruchtig christen de taak op zich genomen bij zijne bureu gelden te verzamelen voor die heerlijke irrigating, het Bijbelgenootschap.

Het viel hem niet gemakkelijk overal rond te gaan, want ten gevolge van een ongeval had hij een been verloren, en moest nu een houten dragen. Maar de bijbel zegt: Het is goed, ijverig ingenomen te zijn met eene goede zaak; en dat was hij; hij strompelde overal heen, verspreidde traktaatjes, vroeg om hulp, en deed misschien meer, dan menigeen die zijne twee beenen nog heeft. Bij een zijner bezoeken kwam hij in het huis van eenen ongelovige.

Hij klopte aan; de deur werd geopend. Zoodra de bewoner van het huis echter hoorde, waarvoor hij kwam, sloeg hij de deur voor zijn neus toe; maar waar dient een houten been voor, wanneer men het niet gebruikt? Zoo snel als het maar eenigzins mogelijk was, stak hij het houten been naar binnen. De deur kon niet toe. Terwijl deze half open stond, verhaalde hij door de reet heen van Gods liefde, van Christus' bloed dat van alle zonden reinigt, en in weinige oogenblikken vertelde hij alles wat het harde hart van den man daarbinnen week zou kunnen maken.

Geruime tijd verliep; onze vriend ging weder zijne bezoeken maken; en daar hij het onnodig dacht weder aan te kloppen, ging hij het huis voorbij waar hij zulk een goed gebruik had gemaakt van zijn houten been; maar tot zijne verwondering werd hij genoodigd binnen te komen. Zijne woorden hadden indruk gemaakt, en waren tot een zegen geworden; dag en nacht stonden zij den ongelovige voor den geest; hij kon ze niet vergeten. Hij bracht f 60 bij voor de goede zaak, voor welke op zulk eene vreemde wijze gepleit was.

Gaat het met onzen zendingarbeid niet evenzoo? Zijn de arbeiders niet uit zichzelf zwak en hulpeloos tegen de verzoeken van den booze?

Maar leidt God ze niet dikwijls naar plaatsen, waar alle arbeid vruchteloos schijnt te zijn? Toch is er eene opening, hoe klein ook, waardoor men van Christus' verlossing spreken kan. Moet men deze dan niet gebruiken, voordat de deur misschien voor altijd gesloten worde? Hoe kostbaar kunnen deze oogenblikken zijn! Hoe heerlijk kan God zelfs onzamenhangende woorden zegenen, wanneer zij gesproken worden door harten vol liefde, en ze krachtig maken voor de bekeering van zielen? »Hij die den sleutel Davids heeft, Hij is het die opent, waar niemand sluit, en sluit, waar niemand opent.»

M.

GEDACHTEN EN SPREUKEN.

Het christelijk gevoel is gelijk aan de baren der zee, die immer door verschillende winden bewogen worden; het Woord is altijd hetzelfde, gelijk de rots, welke niets kan in beweging brengen. Het christelijk gevoel zal in het eene oogenblik moediger of zwakker zijn dan in het andere; beurtelings meer verlicht of beneveld, zegt het nu eens meer dan eens minder; maar het Woord van Christus blijft altijd hetzelfde.